

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **T. R.**, zastoupené Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2010, č. j. 2010/464 - 424, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2011, č. j. 2 Ad 34/2010 - 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shora označeným rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ve Frýdku - Místku ze dne 23. 11. 2009, č. j. FMB - 5035/2009 - B09, kterým byla podle ust. § 30 odst. 2 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „ zákon o zaměstnanosti“), vyřazena dnem 17. 9. 2009 z evidence uchazečů o zaměstnání, a toto rozhodnutí potvrzeno.

Městský soud vycházel z toho, že stěžovatelka odmítla podepsat u Úřadu práce ve Frýdku - Místku jednak individuální akční plán týkající se jejího začlenění do pracovního procesu, jednak i přes vysvětlení aktualizační individuální akční plán, naposledy pak dne 17. 9. 2009. Přitom vytvoření individuálního akčního plánu a jeho aktualizace vycházejí přímo z právní úpravy. Stěžovatelce bylo řádným způsobem Úřadem práce ve Frýdku - Místku vysvětleno, že individuální akční plán vychází z motivačního programu s bilanční diagnostikou, tedy z možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání v pracovním procesu s ohledem na jeho kvalifikaci a zdravotní stav. I přesto stěžovatelka odmítla individuální akční plán a jeho aktualizaci podepsat. Podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti úřad práce uchazeče o zaměstnání z evidence vyřadí, jestliže bez vážných důvodů neplní podmínky stanovené v individuálním akčním plánu. Aby mohl uchazeč o zaměstnání plnit podmínky v individuálním akčním plánu stanovené, musí především individuální akční plán podepsat. Tím, že žalobkyně odmítla podepsat individuální akční plán a jeho aktualizaci, odmítla též podmínky v individuálním akčním plánu stanovené. Z toho důvodu naplnila podmínky pro vyřazení uchazeče o zaměstnání podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Proto podle názoru městského soudu správní orgán prvního stupně ani žalovaný nikterak nepochybily, pokud rozhodly o vyřazení stěžovatelky z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu, že bez vážných důvodů neplnila podmínky stanovené v individuálním akčním plánu, a to tím, že jak individuální akční plán, tak jeho aktualizaci odmítla podepsat, bránila v postupu úřadu práce, Městský soud nezjistil žádné pochybení v postupu úřadu práce, proto rozhodl o zamítnutí žaloby.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala dne 1. 5. 2011 stěžovatelka kasační stížnost. Stěžovatelka uvedla, že soud se nezabýval podrobnějším rozborem všech skutkových okolností a tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka dále uvedla, že nikde v zákoně není obsažena povinnost uchazeče o zaměstnání povinně podepisovat předkládané listiny. Stěžovatelka navrhla úřadu práce, aby jí zasílal listiny do datové schránky k prostudování, bohužel k tomu nedošlo, takže není ani ničím přesvědčivě prokázáno tvrzení, že stěžovatelka s úřadem práce nespolupracovala. Stěžovatelka dále uvádí, že motivační program s bilanční diagnostikou by u těžce zdravotně postižených osob měla posuzovat posudková komise a úřad práce měl přitom k dispozici všechny podklady o stěžovatelčiných zdravotních omezeních. Stěžovatelka je přesvědčena, že s úřadem práce spolupracovala v maximální možné míře, jak jí to jen těžké zdravotní postižení dovolilo. Dále stěžovatelka popisuje své zdravotní problémy.

Kasační stížnost dne 6. 5. 2011 doplnila ustanovená zástupkyně stěžovatelky. V kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka nesouhlasí se závěrem správních orgánů obou stupňů, že bez vážného důvodu odmítla součinnost při aktualizaci a vyhodnocení individuálního akčního plánu. Podle názoru stěžovatelky nedošlo z její strany k žádnému maření součinnosti s úřadem práce. Stěžovatelka je naopak toho názoru, že úřadu práce poskytla maximální součinnost a dodržovala povinnosti uchazeče o zaměstnání, k nimž se zavázala podpisem poučení o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání. Zákon o zaměstnanosti ani jiná poučení uchazeče o zaměstnání nehovoří o tom, že odmítnutí podpisu individuálního akčního plánu lze považovat za neposkytnutí součinnosti uchazeče o zaměstnání při vypracování individuálního akčního plánu. I z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se stěžovatelka na úřad práce dostavovala opakovaně

a ve věci učinila i svá vyjádření. Stěžovatelka tak poskytla úřadu práce řádnou součinnost. Není tedy pravdou, že stěžovatelka tím, že odmítla podepsat individuální akční plán i jeho aktualizaci, odmítla též plnit podmínky v individuálním akčním plánu stanovené.

Stěžovatelka je též toho názoru, že při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí úřadu práce nebyl žalovaným úplně zjištěn skutkový stav věci, když ani nebyly provedeny stěžovatelkou navrhované důkazy k prokázání rozhodných skutečností, a to pouze s odkazem na to, že skutečnosti uvedené stěžovatelkou nemají vliv na stávající situaci a na řízení se stěžovatelkou vedené. Stěžovatelka dále odkazuje na obsah svého e-mailu ze dne 6. 5. 2011, který je přílohou kasační stížnosti. (V tomto e-mailu stěžovatelka opakuje argumentaci, kterou uvedla již ve své kasační stížnosti ze dne 1. 5. 2011.)

Stěžovatelka uvádí, že podává kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Závěrem stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dne 22. 6. 2011 podala stěžovatelka doplnění kasační stížnosti, ve kterém uvedla, že spatřuje pochybení straně úřadu práce i na straně žalovaného zejména v tom, že se správní orgány neseznámily se situací ve vztahu ke společnosti TRISIA, a. s. a nezjistily skutkový stav věci, když neprovedly stěžovatelkou navrhované důkazy. Jedná se tak také o trestní oznámení stěžovatelky prověřované Policií České republiky, Obvodní oddělení Třinec, č. j. ORFM - 3795/OOTR - 2006. Stěžovatelka podle svého názoru nemůže být nucena, aby se dostavila do prostor, kde došlo ke spáchání trestné činnosti, a řídila se pokyny osob, které se této trestné činnosti dopustily. Stěžovatelka navrhuje, aby byl soudem vyžádán uvedený trestní spis a v příloze přikládá listiny vztahující se k celému řízení a zároveň sděluje odkaz na své webové stránky http://trisia.soudnisin.cz, na kterých lze uvedené dohledat.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka podala dne 18. 10. 2005 žádost o zprostředkování zaměstnání a na základě této žádosti byla zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. Zároveň byla poučena o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, což stvrdila svým podpisem. Rovněž stěžovatelka obdržela dodatek k základnímu poučení uchazeče o zaměstnání účinný od 1. 1. 2009 a reagující na novelu zákona o zaměstnanosti. Tento dodatek vrátila stěžovatelka úřadu práce poštou zpět s tím, že nebyla náležitě poučena. V tomto dodatku byla stěžovatelka seznámena s jednou

z hlavních změn zákona o zaměstnanosti, kterou je povinnost úřadu práce uzavřít individuální akční plán s uchazečem o zaměstnání, který je v evidenci veden déle než 5 měsíců. Stěžovatelka byla rovněž poučena o tom, že v případě neposkytnutí součinnosti při vypracování, aktualizaci a hodnocení individuálního akčního plánu nebo neplnění podmínek v něm stanovených bude vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání. Dne 27. 5. 2009 úřad práce vypracoval individuální akční plán, který nebyl žalobkyní podepsán. V záznamu ze dne 28. 5. 2009 je pak uvedeno, že po složitém procesu bylo stěžovatelce vysvětleno, že s ní individuální akční plán musí být sepsán. Stěžovatelka jej však odmítla podepsat s tím, že na úřadu práce nic podepisovat nebude, ale že podepsaný individuální akční plán doručí úřadu práce poštou. Stěžovatelka poté odeslala dne 1. 6. 2009 elektronicky individuální akční plán s přípisem, kde uvedla, že do individuálního akčního plánu doplnila své poznámky. V individuálním akčním plánu uvedla, že se jedná o donucovací aktivitu úřadu práce a nikoliv o aktivitu její. Dále podmiňovala podrobení se individuálnímu akčnímu plánu tím, že úřad práce napraví stav jejího podnikání, když tvrdí, že toto podnikání jí bylo protizákonně znemožněno společností TRISIA, a. s. Dne 27. 8. 2009 mělo dojít k průběžnému vyhodnocení a k aktualizaci individuálního akčního plánu. Dokument založený ve spisu však není stěžovatelkou podepsán.

Dne 7. 9. 2009 podala stěžovatelka na jednání úřadu práce stížnost, ve které se však k individuálnímu akčnímu plánu vůbec nevyjadřuje, pouze rozsáhle popisuje průběh své evidence na úřadu práce, svou činnost jako OSVČ, která jí měla být údajně znemožněna společností TRISIA, a. s., a svůj pracovní úraz z roku 1974. Závěrem konstatuje, že dokument ze dne 27. 8. 2009 (vyhodnocení a aktualizace individuálního akčního plánu) nepodepíše, protože se do této situace nedostala svým zaviněním. Tato stížnost byla vyřízena přípisem ředitele úřadu práce ze dne 5. 10. 2009. Podáním ze dne 16. 9. 2009 stěžovatelka opět žádala o zastavení všech aktivit vztahujících se k individuálnímu akčnímu plánu s ohledem na svůj zdravotní stav. Dne 17. 9. 2009 se pak stěžovatelka dostavila na úřad práce, kde aktualizaci a vyhodnocení individuálního akčního plánu odmítla podepsat a trvala nejprve na prošetření své stížnosti ze dne 7. 9. 2009.

Dne 2. 10. 2009 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci jejího vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu neposkytnutí součinnosti při aktualizaci individuálního akčního plánu bez vážného důvodu tím, že dne 17. 9. 2009 odmítla stěžovatelka podepsat průběžné vyhodnocení a aktualizaci individuálního akčního plánu. Žalovaný dále popisuje průběh tohoto řízení a mimo jiné uvádí, že dne 11. 11. 2009 proběhlo na úřadu práce jednání, kterého se účastnila žalobkyně, její syn a zaměstnankyně úřadu práce JUDr. S. a Mgr. K. Z obsahu záznamu o tomto jednání vyplývá, že žalobkyni byl opakovaně vysvětlen smysl individuálního akčního plánu a povinnost úřadu práce k jeho sepsání. Stěžovatelce byla doporučena účast v motivačním programu s bilanční diagnostikou, kde mělo dojít k posouzení jejího zbytkového pracovního potenciálu a následně měly být na základě těchto výsledků doporučeny možnosti vhodného zaměstnání. Stěžovatelka však aktualizaci individuálního akčního plánu odmítla podepsat a byla stále přesvědčena, že úřad práce nepostupuje správně, když neřeší její problémy s OSVČ, kterou byla údajně nucena přerušit. Stěžovatelka i její syn odmítli písemný záznam podepsat a opustili úřad práce. Úřad práce po posouzení všech skutečností obsažených ve spisovém materiálu dospěl k závěru, že stěžovatelka porušila své povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti, proto ji vyřadil ode dne 17. 9. 2009 z evidence

uchazečů o zaměstnání, jelikož tento den odmítla podepsat průběžné vyhodnocení a aktualizaci individuálního akčního plánu, čímž neposkytla úřadu práce součinnost při aktualizaci a průběžném hodnocení individuálního akčního plánu ve smyslu § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

K námitkám uvedeným v kasační stížnosti žalovaný odkazuje na část svého vyjádření k žalobě, ze kterého vyplývá, že ze spisové dokumentace je evidentní neochota žalobkyně jakýmkoliv způsobem spolupracovat s úřadem práce a poskytovat mu součinnost při zprostředkování zaměstnání. Žalovaný poukazuje na to, že stěžovatelka po celou dobu své evidence odmítá podepisovat jakékoliv dokumenty a následně do nich vpisuje irelevantní poznámky a svůj podpis podmiňuje dalšími úkony, které by měl úřad práce učinit, aby se „podrobila“ svým povinnostem. Pokud stěžovatelka akceptaci veškerých kroků úřadu práce podmiňuje zcela nesouvisejícími požadavky, v žádném případě nelze tvrdit, že úřadu práce poskytuje jakoukoliv, natož pak dostatečnou součinnost. Ze spisové dokumentace je evidentní, že se stěžovatelka domnívala, že jí úřad práce pomůže získat zpět její podnikatelskou činnost, v níž stěžovatelce údajně brání jiný subjekt. Činnost, kterou stěžovatelka po úřadu práce požadovala a kterou dokonce podmiňovala svou spolupráci, není v kompetenci úřadu práce. Pokud úřad práce dělal to, co je v jeho kompetenci, tedy zprostředkovával stěžovatelce vhodné zaměstnání, k čemuž slouží i realizace individuálního akčního plánu, činila stěžovatelka všechno pro to, aby ke zprostředkování vhodného zaměstnání nemohlo dojít, a to včetně nespolupráce s úřadem práce při aktualizaci individuálního akčního plánu.

K tvrzenému nedostatečnému zjištění skutkového stavu žalovaný uvádí, že u všech důkazů, které stěžovatelka ve správním řízení navrhovala a které nebyly provedeny, bylo zároveň jednoznačně uvedeno, proč je žalovaný považuje za bezpředmětné a nadbytečné a proč je neprovedl.

Oportunistický přístup stěžovatelky při aktualizaci individuálního akčního plánu, který stěžovatelka označuje jako spolupráci s úřadem práce, žalovaný nepovažuje za součinnost při aktualizaci individuálního akčního plánu, který měl stěžovatelce pomoci při uplatnění na trhu práce, nikoliv jí uškodit. Žalovanému není zřejmé, jak stěžovatelka dospěla k závěru, že motivační program s bilanční diagnostikou by měla posuzovat posudková komise. Ohledně zdravotního stavu stěžovatelky se žalovaný opakovaně vyjadřoval v rozhodnutí o odvolání a také ve vyjádření k žalobě, proto na tyto písemnosti plně odkazuje. Žalovaný závěrem navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že se nezabýval námitkou stěžovatelky, že se správní orgány neseznámily se situací ve vztahu ke společnosti TRISIA, a. s. Stěžovatelka tuto skutečnost nenamítala v rámci řízení před městským soudem, jde tedy o nové tvrzení stěžovatelky obsažené teprve v kasační stížnosti. Podobně trestní oznámení

prověřované Policií České republiky, Obvodní oddělení Třinec, pod č. j. ORFM - 3795/OOTR - 2006 je novou skutečností, kterou stěžovatelka neuváděla v řízení před městským soudem a která tedy byla uplatněna až poté, co bylo vydáno kasační stížností napadené rozhodnutí. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS, ze kterého se podává: *Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží.*

Nejvyšší správní soud tedy při svém rozhodování nemohl přihlížet ke stěžovatelkou podanému trestnímu oznámení ani k tvrzení stěžovatelky, že správní orgány se ve správním řízení dostatečně neseznámily se situací stěžovatelky ve vztahu ke společnosti TRISIA, a. s. Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud nevyhověl ani návrhu stěžovatelky na opatření spisu v uvedené trestní věci. Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud ve shodě se žalovaným podotýká, že není v kompetenci žalovaného řešit podnikání stěžovatelky. Podle § 10 zákona o zaměstnanosti je *právem na zaměstnání právo fyzické osoby, která chce a může pracovat a o práci se uchází, na zaměstnání v pracovněprávním vztahu (dále jen "zaměstnání"), na zprostředkování zaměstnání a na poskytnutí dalších služeb za podmínek stanovených tímto zákonem.* A dále podle § 8a písm. f) zákona o zaměstnanosti krajská pobočka úřadu práce *zajišťuje zprostředkování zaměstnání uchazečům o zaměstnání a zájemcům o zaměstnání a poskytuje další služby v oblasti zaměstnanosti podle tohoto zákona*. Ze zákona o zaměstnanosti tedy nelze dovodit, že by bylo v kompetenci úřadu práce řešit problémy uchazečů o zaměstnání s jejich podnikatelskou činností.

K dalším námitkám stěžovatelky Nejvyšší správní soud uvádí, že vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání je dobrovolné. Stěžovatelka sama podala žádost o zprostředkování zaměstnání dne 18. 10. 2005 a byla řádně poučena o povinnostech uchazeče o zaměstnání. Rovněž byla stěžovatelka řádně poučena Dodatkem k základnímu poučení uchazeče o zaměstnání platným od 1. 1. 2009 o povinnosti úřadu práce vypracovat individuální akční plán pro uchazeče o zaměstnání, kteří jsou vedení v evidenci déle než pět měsíců. To je patrné ze správního spisu, kde je obsaženo uvedené poučení s podpisem stěžovatelky a jejími poznámkami. Stěžovatelce byl opakovaně vysvětlen smysl individuálního akčního plánu a povinnost k jeho vypracování a aktualizacím také při ústním jednání na úřadu práce dne 11. 11. 2009. Ze správního spisu též vyplývá, že stěžovatelka dne 17. 9. 2009 odmítla podepsat aktualizaci a vyhodnocení individuálního akčního plánu. Stěžovatelka současně neuvedla žádné důvody, které by bylo možné považovat za vážné důvody ve smyslu § 30 odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve spojení s ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. K podpisu aktualizace individuálního akčního plánu nedošlo ani přes snahu úřadu práce projevenou osobním jednáním dne 11. 11. 2009.

Z ust. § 33 odst. 2 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že *ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce slouží individuální akční plán. Individuální akční plán je dokument, který vypracovává krajská pobočka Úřadu práce za součinnosti uchazeče o zaměstnání. Obsahem individuálního akčního plánu je zejména stanovení postupu a časového*

harmonogramu plnění jednotlivých opatření ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce. Při určování obsahu individuálního akčního plánu se vychází z dosažené kvalifikace, zdravotního stavu, možností a schopností uchazeče o zaměstnání. … Uchazeč o zaměstnání je povinen poskytnout součinnost krajské pobočce Úřadu práce při vypracování individuálního akčního plánu, jeho aktualizaci a vyhodnocování, a to v termínech stanovených krajskou pobočkou Úřadu práce, a plnit podmínky v něm stanovené. Je tedy zjevné, že individuální akční plán měl být zpracován v zájmu stěžovatelky, aby usnadnil její možnost uplatnění na trhu práce. Povinností stěžovatelky bylo poskytovat úřadu práce součinnost při vypracování individuálního akčního plánu, jeho aktualizaci a vyhodnocování.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka v rozporu s tímto ustanovením neposkytla úřadu práce součinnost při aktualizaci a vyhodnocení individuálního akčního plánu, a to přes veškerá poučení, kterých se stěžovatelce ze strany úřadu práce dostalo. Námitka stěžovatelky, že s úřadem práce spolupracovala, se jeví jako nepřípadná za situace, kdy stěžovatelka odmítala podepisovat listiny předkládané úřadem práce a dokonce podmiňovala svůj podpis požadavkem na aktivitu úřadu práce, k níž úřad práce nemá ze zákona kompetence. Je zřejmé, že pokud má stěžovatelka podmínky stanovené individuálním akčním plánem plnit, je nejprve třeba, aby je akceptovala a podílela se na jejich stanovení. Neposkytnutí součinnosti stěžovatelky při vyhodnocení a aktualizaci individuálního akčního plánu je dáno v projednávaném především tím, že stěžovatelka tím, že nepodepsala aktualizaci a vyhodnocení individuálního akčního plánu, odmítla akceptovat podmínky stanovené individuálním akčním plánem. Na tom nic nemění ani to, že se stěžovatelka dostavovala na úřad práce a vedla s úřadem práce korespondenci, jelikož veškerá tato aktivita směřovala fakticky proti individuálnímu akčnímu plánu vypracovanému úřadem práce. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepochybily při rozhodování o vyřazení stěžovatelky z evidence uchazečů o zaměstnání. Námitka stěžovatelky, že motivační program s bilanční diagnostikou by měla u těžce zdravotně postižených osob posuzovat posudková komise, není důvodná, neboť nemá oporu v platné právní úpravě, která nepočítá s posouzením individuálního akčního plánu posudkovou komisí.

Stěžovatelka dále obecně namítá, že při rozhodování o jejím odvolání nebyl úplně zjištěn skutkový stav věci, aniž by uvedla, které konkrétní důkazy měl žalovaný provést a k prokázání kterých rozhodných skutečností měly být tyto důkazy provedeny. Nejvyšší správní soud považuje takto obecné námitky za nedůvodné, přičemž poukazuje na svoji předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaný pod č. 312/2004 Sb. NSS, ze kterého se podává: *Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.*

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Stěžovatelce byla usnesením městského soudu ze dne 27. 7. 2010, č. j. 2 Ad 34/2010 - 17, ustanovena zástupkyní Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová. Na výzvu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 6 Ads 93/2011 - 87, ustanovená zástupkyně stěžovatelky sdělila, že je plátcem DPH, doložila potvrzení o registraci k DPH a dále sdělila, že ve věci učinila jeden úkon, a sice sepsání a podání kasační stížnosti ze dne 6. 5. 2011. Podání kasační stížnosti je úkonem, za který náleží advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Zdejší soud tedy přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování ve výši 2100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč. Jelikož ustanovená zástupkyně stěžovatelky doložila, že je plátcem DPH, náleží jí odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 2880 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu